

[Arbejdsministeren]

Ja, man kan forstå det på den måde, at det, der er tilkendegivet fra regeringens side, er, at der vil komme et forslag om en regulering på 2 pct. fra 1. oktober 1986. Andet er der ikke taget stilling til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 13:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og om ophævelse af lov om begrænsning af løn under sygdom. (Ophævelse af karensdag).

Af Agerschou (SF) og Lenger (VS) m.fl.
(Fremsat 2/10 85).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 5 opførte sag, nemlig:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 23:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og om ophævelse af lov om begrænsning af løn under sygdom. (Ophævelse af karensdag).

Af Svend Auken (S) m.fl.
(Fremsat 2/10 85).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Der er nu gået et år, siden vi sidst behandlede et forslag til ophævelse af karensdagen, og det var også en delvis genfremsættelse af forslag, der tidligere havde været fremsat. Disse forslag er hver gang blevet afvist.

Karensdagen blev jo i sin tid indført af besparelsesgrunde og ikke, som der bliver nævnt i SFs og VS' forslag, for at komme pjækkeri og andet unødigt fravær til livs.

De oplysninger, vi er i besiddelse af, viser da også, at det vil være forbundet med nogle store merudgifter at ophæve karensdagen.

I bemærkningerne til socialdemokratiets forslag hedder det, at man er villig til at forhandle om disse økonomiske konsekvenser, og det anføres, at »en ophævelse af karensdagsbestemmelsen isoleret set ikke vil være en uoverkommelig økonomisk opgave«.

Nu er den slags ting jo en vurderingssag, men jeg vil da godt nævne, at alene den ekstraudgift, der vil være inden for den offentlige sektor, altså den udgift, den offentlige sektor vil få som arbejdsgiver, skønnes at udgøre omkring 550 mill. kr. og altså ikke det tal, som forslagsstillerne nævner. Den ekstraudgift regner man med at kunne få dækket ind ved at lægge nogle øgede afgifter på erhvervslivet; det skal jeg vende tilbage til.

Men hvad skete der på det private arbejdsmarked, dengang man indførte karensdagen? For det første forlængede man arbejdsgiverperioden fra 5 til 13 uger for at få pengene ind fra de private arbejdsgivere, for det andet foretog man en forhøjelse af arbejdsgiverbidraget til arbejdsløshedsforsikringen. På den måde fik det offentlige pengene ind fra det private arbejdsmarked for den besparelse, man ville opnå på det private arbejdsmarked. Ja men det, socialdemokraterne foreslår i deres forslag her, er, at man pålægger erhvervslivet igen at betale løn eller dagpenge for første sygedag, men ikke samtidig foretager den forkortelse af dagpengeperioden, som måtte hænge sammen dermed, hvis der skulle være moralsk og økonomisk sammenhæng i tingene. Dels lader man disse 13 uger blive ved med at bestå, dels – for at det ikke skal være løgn – foreslår man altså derudover, at den udgift, det offentlige vil få, lægges oveni; det sker ved det forslag, man har fremsat om at forhøje arbejdsmarkedsbidragene med omkring 2,4 mia kr. i alt.

Det er jo til at forstå: hvis man ønsker flere offentlige udgifter, gør man det blot på den måde, at man lægger flere økonomiske byrder på erhvervslivet. Men med hvilken følge? Med arbejdsløshed til følge. Det er ikke regeringens politik.